

Nosaltres, les dones

10.03.2015 | 00:00 - **OLGA MOROTE**

OLGA MOROTE Un dia a l'any, el 8 de març. Nosaltres, les dones, també tenim un dia a l'any per reivindicar-nos, per reconèixer-nos, per reunir-nos, però, sobretot, per recordar-nos i recordar al món que encara ens queda un camí molt llarg per arribar a la igualtat, no a la que ens parla de quotes sinó a la igualtat real, la del dia dia. A la feina, al carrer i a casa. En els espais reals, de carn i ossos -mai millor dit-, allà on es lliuren les autèntiques batalles: la cura dels fills. Hi ha un abans i un després en la vida de tothom. I és quan es tenen fills. Pensar, organitzar i preparar els esmorzars, els dinars, els berenars, els sopars, els llibres de l'escola, els deures de l'escola. La llista de la compra, la compra al súper. Les rentadores, la planxa, la feina de la casa, molta i gens reconeguda. Les visites al pediatre, al metge de família, les nits amb un ull obert i l'oïda amatent quan algú dels nostres està malalt.... I moltes coses més. Petites. Grans. Invisibles però presents al llarg de les hores, minuts i segons de les nostres vides. A aquest ritme frenètic cal afegir-hi les responsabilitats de la feina. Les jornades inacabables. La feina de la feina a casa, més la feina de la casa. Tot en el mateix pack. I així passem els dies i els anys, amb una capacitat inigualable de resistència. Les besàvies. Les àvies. Les mares. Les filles. Les nétes. Les dones. Amb aquesta capacitat que tenim de teixir al nostre voltant múltiples complicitats amarades d'amor, amistat, compromís i dedicació.

El passat diumenge es van organitzar a les comarques gironines diferents activitats per commemorar el Dia Internacional de la Dona Treballadora. Cal recordar que en aquest dia, un remot 8 de març de 1908, van morir calcinades 146 treballadores de la fàbrica tèxtil Cotton de Nova York en un incendi provocat perquè no volien abandonar el tancament que protagonitzaven com a protesta pels baixos salaris i les denigrants condicions de treball que patien. La tossuderia en la reivindicació dels nostres drets ens ve de lluny. Apallissades, arrestades, en vaga de fam, en contra de l'explotació infantil, a favor de la millora de les condicions per a les dones emigrades, a favor del dret de les dones a votar... I anem sumant. Però sempre a costa del sacrifici dels més febles, des d'un punt de vista social. Dels qui no tenen res a perdre perquè se'ls nega tenir alguna cosa. Sense pietat. Així es com s'ha avançat i s'han consolidat drets. Fotjats amb sang i foc. Ara, però, els enfrontaments són més sibil·lins, diguem-ne més "civilitzats" per entendre'ns. Les dones seguim reivindicant a igual treball igual salari, però seguim cobrant un 20% menys segons les darreres dades. La llei ja ho recull, és clar, que no sigui dit, però després les decisions que es prenen als despatxos ja són una altra història. I en aquests moments de crisi i veritables drames personals, els més febles, les més febles, segueixen rebent el tracte més desfavorable. Després de tants anys, hem avançat però no tant com sembla. Seguim pagant un preu molt alt a l'hora de conciliar la vida personal-familiar i la professional. En temes com el de la maternitat, que ens ateny a tots, estem a anys llum de les legislacions de l'Europa més civilitzada.

L'article d'avui pretén retre homenatge a totes les dones lluitadores -en el sentit més ampli de la paraula- que ens han precedit i a les que segueixen lluitant, tossudament, per un món més just i equitatiu enmig d'una conjuntura econòmica i social cada vegada més preocupant i decebedora. Però tenim la força. Perquè "la força no prové de la capacitat física, sinó de la voluntat indomable i aquesta li pertany a la dona". (Indira Gandhi)

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/03/10/dones/713723.html>